

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWO USŁUGOWE PHU SOK
SERVICE PABICH ELŻBIETA, PABICH TOMASZ SPÓŁKA JAWNA**
sídlem Zajęcza 3, 97-400 Bełchatów Łódzkie, Polsko
zastoupen advokátem JUDr. Wiesławem Firlou
sídlem Křížkovského 617/10, 712 00 Ostrava-Muglinov

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019 č. j. X, ve věci spotřební daně

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. X, jímž bylo způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 17. 1. 2019, č. j. X, kterým byla žalobci předepsána spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období říjen 2017 ve výši 327 734 Kč.
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil důkazy DOKUMENT HANDLOWY nr. 593/2017/DH a CMR list č. 15/102017, v nichž je v několika jazycích výslovně uvedeno, že přepravované zboží, které je minerálním olejem, nebude použito jako palivo nebo pro výrobu tepla, ani jako přísada pro výrobu směsí, které by byly využívány jako palivo nebo pro výrobu tepla. Žalobce neměl indicie o podvodném jednání obchodního partnera, když ke zrušení daňového identifikačního čísla dodavatele došlo dne 11. 10. 2017, tj. ani ne 24 hodin před provedením přepravy. V maďarském obchodním rejstříku byla společnost obchodního partnera zapsána ještě téměř celý následující rok až do dne 10. 7. 2018. V napadeném rozhodnutí se výslovně uvádí, že osobu údajného „podvodníka“ nebylo možno ztotožnit. Je proto s podivem, že je žalobci kladena k tíži nepoctivost tohoto obchodního partnera. Žalobci není nic bližšího známo o tom, že společnost OneGlax Trade Kft, potažmo osoba vystupující jako I. T. A., byli odsouzeni pro spáchání trestného činu podvodu. Ve vztahu k žalobci nemá výpověď údajného I. T. A., že společnost OneGlax Trade Kft nemá k dispozici prostory a zařízení ke skladování či zpracování minerálních olejů, žádnou právní relevanci. Žalobce si obchodního partnera prověřoval v databázi VIES.
 - 2) Žalobce považuje za nepřiléhavou judikaturu týkající se převedení důkazního břemene v případě nesouladu účetnictví se skutečností a existence konkrétních pochybností správního orgánu, na kterou odkazuje žalovaný, neboť jím tvrzené pochybnosti nejsou prokazovány ničím jiným, než že žalovaný uznal obchodního partnera žalobce za podvodníka a situaci vyhodnotil, jako by žalobce ničeho nepředložil. Nejedná se tedy o žádné pochybnosti, ale o nepodloženou domněnku žalovaného. I kdyby obchodní partner žalobce byl skutečně podvodníkem, vždy existuje možnost, že doklady jsou v celém rozsahu pravé, správné a úplné.
 - 3) Argument žalovaného, že příjemce nemá sklad pro minerální oleje a má jen virtuální sídlo, je z pohledu žalobce irrelevantní, protože pro něj jako dopravce tato skutečnost není podstatná. Dopravce provádí smluvní přepravu často dle objednávky prodávajícího na konkrétní místo. Žalobce byl na místě (cíl dopravy) přítomen osobně a sklad tam existuje. Neměl proto důvod k jakýmkoliv pochybnostem. Za účelem prokázání tohoto tvrzení navrhl žalobce výslech osoby za něj jednající.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou, zda byl spáchán trestný čin podvodu či jiný trestný čin, jelikož pro vyměřovací řízení to nebylo podstatné a žalovanému to ani nepřislší. Označení „podvodník“ žalovaný použil v souvislosti s osobou, která jednala za příjemce, přičemž podvodné identifikační údaje bulharského občana jednajícího jménem I. T. A. potvrdily příslušné bulharské orgány. Žalovaný označení „podvodník“ pro tuto osobu použil nikoliv ve smyslu pachatele trestného činu podvodu, ale v obecném smyslu, neboť jde o osobu s vymyšlenou identitou a padělanými doklady. Rovněž námitku, že se nezaobíral dostatečně doklady předloženými žalobcem, považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť žalobce ve vyměřovacím řízení nepředložil vůbec žádné doklady. Veškeré důkazní prostředky si obstaral prvoinstanční správní orgán v rámci vyhledávací činnosti. Žalobce sice některé z těchto dokladů předložil, ale v jiném řízení. Po dobu trvání vyměřovacího řízení byl žalobce zcela nečinný a nepředložil ničeho, a to ani v průběhu odvolacího řízení. Žalobcem zmiňované doklady, tedy CRM č. 15/102017 a DOKUMENT HANDLOWY nr. 593/2017/DH byly hodnoceny objektivně, samostatně i v souvislosti s ostatními důkazy a žalovaný setrval na závěrech, které z nich dovodil. Dále zdůraznil, že tyto doklady byly hodnoceny vzájemně s doklady vydanými polskými celními orgány, doklady vystavenými odesílatelem, odborným stanoviskem Celně technické laboratoře (dále jen „CTL“), protokolem o místním šetření apod. a o pravdivosti posuzovaných údajů nebyly žádné pochybnosti. Pochybnosti naopak vznikly ohledně údajů o místu dodání a o prohlášení o nedaňovém účelu užití dopravovaného minerálního oleje. O dalším nakládání s minerálním olejem rozhodoval příjemce, na něhož dle předložených dokladů přešlo vlastnické právo. Za tohoto příjemce však jednala osoba se smyšlenou identitou prokazující se padělaným dokladem, a proto bylo podle žalovaného oprávněné o jí tvrzených skutečnostech pochybovat. Nejedná se o účelovou smyšlenku, jak tvrdí žalobce, ale o výsledek hodnocení důkazů, z nichž tyto skutečnosti vzešly. Pochybnosti pak byly umocněny zjištěními z řízení o zajištěných vybraných výrobcích, v němž bylo rozhodnuto o propadnutí zajištěného žalobcem dopravovaného minerálního oleje, neboť jej dopravoval bez příslušných dokladů. Rozhodnutí o propadnutí zboží nabylo právní moci a nikdo z účastníků řízení se neodvolal. Žalobce sám nic, čím by prokázal nedaňové určení jím dopravovaného minerálního oleje, nepředložil. Své závěry staví jen na prohlášení příjemce, za něhož jednala osoba se smyšlenou identitou a prokazující se padělaným dokladem. Žalovaný netvrdí, ani netvrdil, že by údaje o místu dodání a účelu užití nemohly být správné. Žalobce nově přichází s tím, že údajně prověřil místo dodání a zjistil, že se zde nachází daňový sklad pro přijímání minerálních olejů, a s ohledem na toto zjištění neměl důvod k pochybnostem. Žalobce neprokázal, jakou mělo mít toto zjištění návaznost na posuzovanou dopravu minerálního oleje a žalovaný je považuje za účelové. Žalobce nepředložil žádné instrukce, jak by mělo být s minerálním olejem na údajném místě dodání naloženo, zda zde měl být stočen nebo zda měl být přeložen, neuvedl, komu měl zboží předat, koho na místě dodání kontaktovat, což je zcela nepřiměřené dodávce zboží v ceně mnoha set tisíc korun. Žalobce ani nezmínil, že by se pokusil kontaktovat příjemce, eventuálně daňový sklad ve věci získání nějakých dokumentů. Žalovaný je přesvědčen, že ve vyměřovacím řízení byly uvedeny a odůvodněny konkrétní pochybnosti dostačujícím způsobem a tím bylo důkazní břemeno přeneseno na žalobce, který však po dobu vyměřovacího řízení nijak nereagoval, byl zcela nečinný a až po vydání platebního výměru podal odvolání. Žalobce v žalobě zcela ponechal stranou, že byl subjektem, který dopravil

a dále po území ČR dopravoval minerální olej a konal tak bez příslušných dokladů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 24. 6. 2020 setrval na své předchozí žalobní argumentaci. Nad rámec dosavadních tvrzení žalobce rozvedl okolnosti, z nichž pramení jeho znalost místa určení a existence daňového skladu. Dále žalobce zpochybnil správnost vyhodnocení rozhodných dokumentů žalovaným, když podle něj žalovaný toliko z těchto důkazů vybral informace, které jsou neutrální nebo svědčí v neprospěch žalobce (místo odeslání, celní zařazení přepravovaného zboží apod.) a o těchto nepojal žádné pochybnosti a vyhodnotil je jako pravdivé. Z totožných dokladů následně zbytek informací (tj. které by svědčily ve prospěch účastníků řízení) vyloučil jako nedůvěryhodný z důvodu vzniku pochybností. Závěr, že se žalobce nebránil v řízení o propadnutí minerálních olejů, považuje žalobce za irrelevantní, neboť žalobci byl celním úřadem vrácen jeho dopravní prostředek a k přepravovanému zboží neměl žádný vztah.
5. Současně s replikou předložil žalobce prohlášení tehdejšího zástupce společnosti Zweig Investment GmbH ze dne 22. 7. 2020 v německém jazyce, CMR listy č. 20170809-13 a č. 20170905-01, faktury za přepravu č. 129/08/2017 a č. 154/09/2017, potvrzení o zaplacení silničních poplatků a fotodokumentaci místa určení.
6. Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce doručeném soudu dne 17. 7. 2020 setrval na svých dosavadních závěrech vyjádřených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě a dále zdůraznil, že žalobce podnikal v mezinárodní dopravě vybraných výrobků a proto si měl dohledat potřebné informace, co taková doprava obnáší. Bylo na něm dopravu odmítnout, neměl-li pro její provedení veškeré podklady, a jeho postesky nad tím, že se stal obětí konspirace podnikatelů v odvětví nákupu a prodeje minerálních olejů, jsou nepřipadné. To, že doprava neprobíhala v pořádku, je patrné i z rozhodnutí o zajištění předmětných vybraných výrobků, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí z důvodu absence právní úpravou vyžadovaných dokladů. Povinností žalobce bylo mít je při dopravě po ČR při sobě a bez nich neměl dopravu po ČR vůbec zahájit. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že to není jediný případ, kdy žalobce dopravoval po území ČR vybrané výrobky, které mu byly zajištěny. Žalovaný dále zdůraznil, že zařazení předmětných vybraných výrobků bylo učiněno na základě laboratorní analýzy odebraných vzorků, kterou provedla CTL. Žalobce odborné stanovisko nikdy nezpochybnil. Žalovaný měl pochybnosti pouze o tvrzeních neznámé osoby, která má prokazatelně smyšlenou identitu a prokazuje ji padělaným dokladem, přičemž ani žalobce důkazy dokládající tyto skutečnosti nezpochybňuje. Podle žalovaného lze mít důvodné pochybnosti o tvrzeních takové osoby ve věci místa dodání i účelu použití dopravovaných vybraných výrobků. Ohledně přenosu důkazního břemene žalovaný setrval na svých předchozích tvrzeních. Žalovaný je přesvědčen, že daň byla žalobci vyměřena po právu a platební výměr má oporu ve spisovém materiálu. Žalobce neprokázal nedaňový účel dopravovaných vybraných výrobků, pouze podával různá tvrzení, aniž by se byť jen pokusil je něčím doložit. To, že žalobce až nyní uvádí, že na údajné adrese místa dodání sídlí jakási rakouská společnost, která zde má provozovat daňový sklad, není pro podstatu souzené věci relevantní. Žalobce nikdy nedoložil, že by předmětné vybrané výrobky měly být někomu na uvedené adrese dodány, tedy ani této společnosti, která nikdy nebyla zmíněna, ani nefigurovala v žádné písemnosti, kterou měl žalovaný po dobu řízení k dispozici. Žalovaný vycházel ze zjištěného stavu, že žalobce dopravoval na území ČR

vybrané výrobky, o nichž nebyl schopen věrohodně doložit, komu a kam je veze, ani účel jejich použití.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně zahájil s žalobcem daňové řízení o dani z minerálních olejů za zdaňovací období říjen 2017 v souladu s ust. § 145 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) výzvou k podání řádného daňového přiznání v náhradní lhůtě 15 dnů, která byla žalobci doručena dne 23. 10. 2018 a ten na ni nijak nezareagoval, daňové přiznání nepodal a ani neučinil žádné jiné podání či neučinil jakýkoliv jiný úkon. Celní úřad tak následně vydal rozhodnutí, kterým žalobci předepsal spotřební daň z minerálních olejů ve výši 327 734 Kč. Před samotným vydáním rozhodnutí správní orgán I. stupně prověřil skutečnosti vyplývající z řízení o zajištění vybraných výrobků a řízení o zajištěných vybraných výrobcích, která byla vedena v souvislosti s konkrétní dopravou minerálního oleje. Z uvedených řízení bylo zřejmé, že dne 12. 10. 2017 byla pracovníky celního úřadu provedena na dálnici D1 ve směru z Polské republiky do České republiky kontrola jízdní soupravy sestávající z tažného vozidla a cisternových návěsů, kdy řidič – zaměstnanec žalobce předložil doklady, z nichž bylo zřejmé, že žalobce je osobou, která na území ČR tuto dopravu vykonávala a že naložený náklad představoval 25 060 kg (29 931 l při 15°C) minerálního oleje označeného jako „olej uniwersalny do obróbki metali i antykorozyjny“, kód nomenklatury 2710 19 91. Z předložených dokladů vyplynulo, že minerální olej měl být dopravován z Polské republiky do Rakouska společností OneGlax Trade Kft se sídlem v Maďarsku (dále pouze příjemce). V řízení o zajištěných vybraných výrobcích bylo vydáno dne 1. 8. 2018 pod č. j. 9954-12/2018-570000-12 rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků z důvodu absence dokladů vyžadovaných zákonem pro jejich dopravu na území ČR. Celní úřad již z dřívějších disponoval důkazy, že za příjemce jednala osoba prokazující se padělaným osobním dokladem vystaveným na jméno I. T. A. Kopie dokladu byla zaslána k prověření příslušným bulharským orgánům a ministerstvo vnitra, Ředitelství bulharských dokladů v odpovědi uvedlo, že v Národním registru bulharských osobních dokladů je předmětný doklad veden jako platný a byl vydán dne 19. 11. 2010 paní T. B. G. Doklad byl vyhodnocen jako padělaný, přičemž o osobě jménem I. T. A. nebylo nic zjištěno. Na podkladě těchto zjištění pak orgány v Maďarsku zrušily příjemci k datu 1. 10. 2017 daňové identifikační číslo a podaly k rejstříkovému soudu návrh na jeho výmaz z obchodního rejstříku, který byl proveden k datu 10. 7. 2018. Z písemností získaných od maďarských celních orgánů pak plyne, že předmětná neznámá osoba před nimi vypovídala, vystupujíc jako jednatel příjemce, a mj. uvedla, že příjemce nedisponuje prostory vhodnými pro příjem skladování nebo prodej minerálních olejů a sídlo je pouze sídlem virtuálním. Tato osoba za příjemce již dříve vystupovala a konala různé úkony, přičemž k prokázání své totožnosti použila padělaný osobní doklad. Správní orgán I. stupně pak dospěl k závěru, že žalobce na území ČR dopravoval minerální olej určený jednoznačně pro účely podnikání, který je předmětem daně a jehož zdanění nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně nebylo prokázáno. Vycházel přitom z ust. § 3 písm. k) bod 4, § 4 odst. 1 písm. f), § 5 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb., o

spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) a dospěl k závěru, že žalobce neprokázal u dopravovaného minerálního oleje jeho zdanění nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně příslušným dokladem, ani jiným způsobem, a proto se stal ze zákona plátcem daně a vznikla mu povinnost daň přiznat a zaplatit. Žalobce tak byl povinen podat daňové přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období říjen 2017, které však v zákonné lhůtě nepodal, a proto byl správním orgánem I. stupně v souladu s § 145 odst. 1 daňového řádu vyzván k jeho podání v náhradní lhůtě 15 dnů včetně poučení o možných důsledcích nevyhovění výzvě. Žalobce daňové přiznání nepodal a neučinil ani žádné jiné podání, i když mu výzva byla řádně doručena dne 23. 10. 2018. Správní orgán I. stupně ve vyměřovacím řízení vycházel z důkazních prostředků, které shromáždil při vyhledávací činnosti. Jednalo se o písemnosti předložené řidičem při kontrole dne 12. 10. 2017, které specifikují dopravovaný minerální olej, protokol o odběru vzorku z dopravovaného minerálního oleje a odborné vyjádření CTL po analýze vzorku, jimiž bylo prokázáno, že dopravovaný minerální olej je předmětem daně podle § 45 odst. 3 písm. d) zákona o spotřebních daních. Dále vycházel z dalších dokladů předložených řidičem, a to CMR č. 15/102017, DOKUMENT HANDLOWY nr. 593/2017/DH, SENT20171012012337 a Decyzja č. 332000-CKR2.5063.318.2017. Proti rozhodnutí o předepsání spotřební daně podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

9. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že správní orgán I. stupně řádně nevyhodnotil důkazy DOKUMENT HANDLOWY nr. 593/2017/DH a CMR list č. 15/102017. Obě listiny byly vyhodnoceny vzájemně s dalšími důkazy, jak ostatně žalovaný uvedl na str. 5 napadeného rozhodnutí (poslední odstavec), přičemž jako rozhodující označil skutečnost, že osoba jednající za příjemce vybraných výrobků byla bulharskými státními orgány označena za osobu s vymyšlenou identitou a padělanými doklady. Jakékoliv úkony provedené touto osobou pak byly zcela oprávněně zpochybněny. Nejde tudíž o nepodloženou domněnku správních orgánů, jak tvrdí žalobce, ale o výsledky provedeného dokazování. Za přílehlavé považuje krajský soud také odůvodnění žalovaného obsažené na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný správně dovozuje, že je zcela nepodstatné, kdy se žalobce dozvěděl o zpochybnění svého obchodního partnera, resp. osoby, která za něj jednala, když v případě žalobce jako dopravce minerálních olejů není povinnost daň přiznat a zaplatit odvislá od vědomosti daňového subjektu o pochybnostech o smluvním partnerovi a skutečnost, že žalobce neměl informace o problémech na straně příjemce, je proto irrelevantní. Žalobce byl prokazatelně v postavení dopravce minerálního oleje na území ČR, a proto bylo jeho povinností znát podmínky, za nichž je možné dopravu provádět a disponovat zákonem vyžadovanými doklady. Stejně tak měl žalobce jako profesionál v oblasti dopravy vědět, že doprava některých komodit obnáší svá specifika, zejména jde-li o vybrané výrobky dle zákona o spotřebních daních. Obsahem správních spisů i napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že žalobci byla primárně kladena za vinu neexistence dokladů dle § 5 či § 30 zákona o spotřebních daních, což žalobce v řízení, ani v následně podané správní žalobě nijak nerozporoval.

10. Pokud jde o druhé žalobní tvrzení, ani jeho důvodnost krajský soud neshledal. Žalobce zde zcela odtrženě od odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i průběhu správního řízení, zejména provedeného dokazování, tvrdí, že pochybnosti žalovaného nejsou prokázány ničím jiným, než tím, že uznal obchodního partnera žalobce za

podvodníka a situaci vyhodnotil, jako by žalobce nepředložil žádné důkazy. Závěry žalovaného však nejsou postaveny toliko na podvodné identitě osoby jednající za příjemce zboží (str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí), ale také na analýze vzorku odebraného z dopravovaných vybraných výrobků, kterou provedla CTL (str. 8, odst. 4 - 5 napadeného rozhodnutí), neboť laboratorní zkouška prokázala vlastnosti přepravovaného minerálního oleje, které jej určily jako předmět značkování, avšak značkovací látka nebyla laboratorně zjištěna. Prohlášení o nedaňovém účelu užití vybraných výrobků tak neodpovídalo objektivně zjištěnému skutkovému stavu. V návaznosti na tato zjištění pak žalovaný s odkazem na stávající judikaturu konstatoval, že důkazní břemeno přešlo na odvolatele, neboť správní orgán I. stupně dostatečným způsobem vyvrátil věrohodnost a průkaznost důkazních prostředků. Závěry žalovaného považuje krajský soud za logické, racionální a opřené o výsledky provedení dokazování, jakož i o judikaturu správních soudů (srov. např. rozsudky NSS sp. zn. 1 Afs 120/2014, sp. zn. 2Afs 24/2007). Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané také to, že žalobce v posuzovaném správním řízení skutečně žádné důkazní prostředky nepředložil ani nenavrl a setrval v naprosté nečinnosti. Důkazní prostředky byly správním orgánem I. stupně čerpány z předchozích řízení (o zajištění vybraných výrobků a o propadnutí vybraných výrobků). S žalobcem lze v teoretické rovině souhlasit v tom, že i pokud je zástupce obchodního partnera podvodníkem, mohly by být jím vystavené doklady legitimní, to by však musel žalobce v řízení prokázat, což se nestalo, takže doklady zůstaly zpochybněny jako listiny vydané osobou s podvodnou identitou.

11. Odůvodnění třetího žalobního bodu pak považuje krajský soud za zcela nepřiléhavé, neboť z pohledu předepsání spotřební daně žalobci jako dopravci je pochybnost o existenci skladu určeného pro minerální oleje, jímž by disponoval příjemce zboží, skutečností nikoliv zásadní, ale toliko dokreslující skutkový stav. Rozhodující skutečností je, že žalobce nedisponoval při přepravě zboží vybraných výrobků doklady podle § 5 či § 30 zákona o spotřebních daních, což žalobce nijak nerozporoval ani ve správním řízení, ani následně v žalobních tvrzeních. Na otázce existence skladu příjemce pro vybrané výrobky žalovaný ani správní orgán I. stupně svá rozhodnutí argumentačně nevystavěli.
12. V replice doručené krajskému soudu dne 24. 6. 2020 žalobce namítl účelové vyhodnocení provedených důkazů žalovaným, když ten za podstatné označil informace, které jsou neutrální nebo svědčí v neprospěch žalobce, a ty vyhodnotil jako pravdivé a vystavěl na nich své pochybnosti, kdežto informace z totožných dokladů svědčící ve prospěch žalobce vyloučil jako nedůvěryhodné. Krajský soud předně považuje toto žalobní tvrzení za velmi obecné, neboť žalobce nspecifikuje důkazní prostředky, u nichž k tvrzenému vyhodnocení došlo, ani neuvádí, které skutečnosti podle jeho názoru svědčily v jeho prospěch a nebyly takto správními orgány vyhodnoceny. Krajský soud na zcela obecnou námitku žalobce proto rovněž v obecné rovině uvádí, že v nastíněném směru neshledal v hodnocení provedených důkazů žalovaným pochybnosti, neboť žalovaný dle názoru soudu nehodnotil provedené důkazy selektivně, ale objektivně a v jejich vzájemnosti, o čemž svědčí jeho argumentace na str. 6 – 10 napadeného rozhodnutí. Ani toto žalobní tvrzení proto krajský soud neshledal důvodným.
13. V návaznosti na shora uvedenou argumentaci k jednotlivým žalobním tvrzením krajský soud dodává, že neshledal důvody k provedení žalobcem navržených důkazů, a to

výslechu blíže neurčených osob jednajících za žalobce, které by osvědčily existenci daňového skladu příjemce, ani důkazů navržených v replice žalobce doručené soudu dne 24. 6. 2020, které se vztahovaly rovněž k místu dodání vybraných výrobků, neboť jak soud již uvedl výše (odst. 11 tohoto rozsudku), cíl dopravy nepovažuje v posuzované věci za rozhodnou skutečnost pro stanovení daně žalobci. Rozhodnou a zcela primární skutečností je absence zákonem předpokládaných dokladů k vybraným výrobkům, kterou správní orgány obou stupňů označily za stěžejní důvod stanovení daně žalobci, přičemž žalobce tento důvod žádným svým žalobním tvrzením ani navrhováním důkazem nezpochybnil.

14. Na základě shora uvedené argumentace shledal krajský soud žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 28. 7. 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu